నేను... మా ఇరువురి మధ్య...

పట్లూరి రజనీ ప్రియసాగర్

ఆమెను ప్రతిరోజు గమనిస్తూనే ఉన్నాను. సాయంత్రం ఐదు గంటలకి ట్యాంక్ బండ్ మీద ప్రత్యక్షమవుతుంది. కొద్దిసేపు గుడిమెట్ల మీద కూర్చుంటుంది. ఆ తర్వాత పూల్ పక్కన పచ్చికలో కూర్చొని ఫౌంటెన్ ఆకాశంలోకి చిమ్ముతున్న తెల్లటి పొగలాంటి నీటి తుంపరల్ని చూస్తూ కాలం గడుపుతుంది. నీరెండ పొలుపులో ఆ నీటి తుంపరల ఆవలివైపుకు ఏర్పడే ఇంద్రధనుస్సు లాంటి రంగులంటే ఆమెకు ఎంతో ఇష్టం ఉన్నట్లు అనిపించింది. అందుకే కాబోలు సూర్యుడు పూర్తిగా అస్తమించేవరకు అక్కడే కూర్చుంటుంది.

ఆ తర్వాత నియాన్ బల్బులు వెలుగుతాయి. ఆమె మెల్లగా లేచి చీర కుచ్చెళ్లని సరిచేసుకుని ముందుకు పడిన జడ చివరల్ని అల్లుకుని వెనక్కి విసిరేసుకుని వంగి వ్యానిటీబ్యాగ్‌ను అందుకొని హంసలా నడుస్తూ బమ్మెర విగ్రహం అరుగుమీద కూర్చుంటుంది. కొద్దిసేపు కళ్లు మూసుకొని తపస్సులోకి వెళ్లిపోతుంది. నాకు ఆమెను సంపూర్ణంగా చూసే అవకాశం అప్పుడు కలుగుతుంది.

విద్యుద్దీపాల వెలుగులో కొత్త కాంతి తెచ్చుకున్న ముఖం. తలపై సగందాకా మాత్రమే తీసిన పాపిట. కణతల వద్ద అందంకోసం లేపుకున్న ముంగురులు. తీర్చిదిద్దినట్లున్న కనుపాపల మధ్య స్టిక్కర్ బొట్టు. అందమైన ముక్కు నిగనిగలాడే పెదవులు. ఆమె కట్టుకున్న ఆకుపచ్చ చీర వేసుకున్న అదే రంగు జాకెట్టు లైట్ల వెలుతుర్లో మరో అందమైన రంగులో కనిపిస్తాయి నాకు.

ఐదు నిమిషాల తర్వాత ఆమె కళ్లు తెరుస్తుంది. నా సౌందర్యావలోకనం ఆగిపోతుంది. మరుక్షణంలో ఆమె చేతిలోకి పెన్ను డైరీలాంటి నోటు పుస్తకం ప్రత్యక్షమవుతాయి. ఆమె ప్రియుడికి ప్రేమలేఖ రాస్తుంది కాబోలు అని నేననుకుంటుంటే ఆమె రాయడానికి ఉపక్రమిస్తుంది. నిజంగా ప్రియుడికి ప్రేమలేఖనే రాస్తుందా? నిజమేనా? నిజమేనేమో అని అనిపించేసరికి నాకు బాధ కలుగుతుంది. అలా బాధ కలిగినప్పుడు ఆమెతో మాట్లాడాలని మనసులోని మాటను చెప్పేయాలని అనిపిస్తుంది. కాని సాధ్యమా? ఊహూ... కాదు. మరెలా అని నేనాలోచిస్తుంటే ఆమె రాయడం ఆపేస్తుంది.

కాస్త దూరంగా సిమెంట్ ఫుట్‌పాత్ మీద ఎత్తయిన వెదురుబుట్టలో పల్లీ బఠానీలు అమ్ముకునే అతను ఆమెవైపుకు చూస్తాడు. ఆమె అంతగా పట్టించుకోదు. అటుగా వెళ్లే యువకుడు ఆమెను చూస్తూ ముందుకు వెళ్లి మళ్లీ తలతిప్పి ఆమె అందాన్ని జుర్రుకునే ప్రయత్నం చేస్తాడు ముందుకు నడుస్తూనే. ఆమె కనుకొలుకుల నుంచే ఆ సంగతి గమనించీ గమనించనట్లే ఉండి పోతుంది. ముందు నుంచి ఐస్‌క్రీమ్‌వాలా తన బండిని నెట్టుకుంటూ వెళ్లిపోతాడు ఆమెను చూస్తూ. ఆమె తలతిప్పి రెండవవైపుకు చూస్తుంది. అక్కడ బెలూన్లను ఎగరేస్తూ పచ్చికలో పిల్లలు ఆడుకుంటూ కన్పిస్తారు ఆమెకు. దూరంగా ఒక యువజంట దగ్గరగా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటుంటారు. యువకుడు ఏదో మెల్లిగా అంటాడు. సిగ్గుపడుతూ తలదించుకుంటుందా యువతి. ఆమె తను చూడకూడదన్నట్లు తలతిప్పేసుకుంటుంది. కాస్సేపటి తర్వాత ఆమె లేచి నిల్చుంటుంది. సిమెంట్ ఫుట్‌పాత్ వరకి వచ్చి ఆగిపోతుంది. మరుక్షణమే ఓ స్కూటర్ వచ్చి ఆమె ముందు ఆగుతుంది. స్కూటర్‌పై ఒక యువకుడు. ఆమె ఏమీ మాట్లాడకుండా వెనక కూర్చుని చీరను సరిచేసుకుంటుంది. స్కూటర్ వేగంగా ముందుకు వెళ్లిపోతుంది. 'ఎవరా యువకుడు' అని నేను ఆలోచిస్తూంటే విశాలమైన రోడ్డుమీద అటు ఇటు పరిగెత్తుతున్న డబుల్ డెక్కర్లు, కార్లు, ఆటోలు, స్కూటర్లు ఆ స్కూటర్‌ను కప్పేస్తాయి. నాలో ఏదో బాధ. ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లు వెలితి. మరునటిరోజు దాకా భరించలేని ఓ నిరీక్షణ.

ఆమె అందమైన ముఖాన్ని మనఃఫలకం మీద భద్రంగా ముద్రించుకుని ఇంటిముఖం పడతాను నేను. ఇంటికి వెళ్లిన తర్వాత ఆమె బొమ్మ వేయాలన్న తలంపుతో... ప్రతిరోజు ఇంచుమించు ఇలాగే జరుగుతుంది.

ఆరోజు తప్పకుండా ఆమె దృష్టిలో పడాలన్న కోరికను ఎంత వద్దనుకున్నా ఆపుకోలేకపోయాను. ఆమెకంటే ముందు వెళ్లి గుడిలోకి దిగే మెట్లమీద ఆమె రోజూ కూర్చునే మెట్టు మీదే రెండవ చివర కూర్చున్నాను. ఆమె తననలా చూసి ఏమంటుంది. కోపంగా చూస్తుందా! అనుకున్నట్లే ఆమె వచ్చింది. గుడిలోకి వెళ్లి బయటికి వచ్చి మెట్లెక్కి పైకివస్తూ నన్ను చూసి ఆగిపోయింది. నాలో ఏదో భయం! ఒక్క క్షణం అలా ఆగి మళ్లీ మెట్లెక్కడం ప్రారంభించింది. నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. నేను కూర్చున్న మెట్లదాకా వచ్చి నా వైపుకు కనువిదల్చింది చూస్తూ నాకు కాస్త దూరంగా కూర్చుంది. నాలో ఏదో ఉద్వేగం. ఆమె వైపుకు చూశాను. తలతిప్పి ఆమె నావైపుకు అదే సమయంలో చూడ్డంతో మా చూపులు కలుసుకున్నాయి. ఆమె ఐదు నిమిషాలు అక్కడే కూర్చుంటుందని నాకు తెలుసు. మూడు నిమిషాల తర్వాత లేచి పైకెక్కి పూల్ దగ్గరికి నడిచి వెళ్లి ఆమె రోజూ కూర్చునే చోటుకు కాస్త దూరంగా కూర్చున్నాను. రెండు నిమిషాల తర్వాత ఆమె యధావిధిగా అలవాటు ప్రకారం అక్కడికి వచ్చింది. నాలో మళ్లీ ఏదో భయం! ఒక్క క్షణం కోసం ఆగి నావైపుకి చూసి వ్యానిటీ బాగ్‌ను పక్కన పెట్టుకుంటూ పొందికగా మోకాళ్లచుట్టూ చేతులు వేసుకుని కూర్చుంది. నేను ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. నీరెండ పొలుపులో మా ముందుగా పడిన మా నీడలు. ఒకదాని పక్కన మరొకటి. నాలో ఏదో చెప్పలేని ఆనందం. రెండు నిమిషాలు నీటి తుంపరల్ని చూస్తుండిపోయి మూడవ నిమిషం ఆమె వైపుకు తిరిగాను. ఆమె అదే క్షణంలో తలతిప్పి నావైపుకు చూడ్డంతో మా చూపులు కలుసుకున్నాయి. నేను చిన్నగా నవ్వాను. ఆమె బదులుగా అందంగా నవ్వింది. ఆమె బుగ్గలు సొట్టలు పడేసరికి విద్యుత్‌లా ఏదోభావం నాలో పైదాకా ఎగబాకింది. నియాన్ బల్బులు వెలిగేదాకా అక్కడే కూర్చున్నాను. ఆమెతో ఏదో మాట్లాడాలని ఉంది. కాని ఎలా? ఆమెకు తనతో మాట్లాడాలనే ఉందా? మరి మాట్లాడదెందుకు? నేను నా ఆలోచనల్నుంచి తేరుకునేలోపే ఆమె బమ్మెర విగ్రహం దగ్గరికి వెళ్లిపోయింది. లేచి నడిచి నేనూ విగ్రహం దగ్గరికి చేరుకున్నాను. ఆమె నావైపుకి చూసి చిన్నగా మళ్లీ నవ్వింది. అందమైన పలువరుస. నేను ప్రతిగా నవ్వాను. ఈసారి నాలో భయం లేదు. వెళ్లి అరుగుమీద రెండవ చివరన నేను కూర్చున్నాను. మా ముందు విశాలమైన రోడ్డుమీద డబుల్ డెక్కర్లు, ఆటోలు, రిక్షాలు, స్కూటర్లు, కార్లు అటూ ఇటూ శరవేగంతో పరిగెత్తుతున్నాయి నా మనస్సులా.

కాస్సేపటి తర్వాత ఆమె తపస్సులోకి వెళ్లిపోయింది. ఆమె ఐదునిమిషాలు అలా ఉంటుందని తెలుసు నాకు. నా జేబులోంచి పెన్సిల్, కాగితాన్ని తీసుకుని ఆమె వైపుకు మధ్య మధ్యలో తలెత్తి చూస్తూ స్కెచ్ వేసుకున్నాను. ఆమె కళ్లు తెరిచింది. పెన్సిల్‌ని కాగితాన్ని జేబులోకి తోసేసి రోడ్డుమీద వాహనాల్ని చూడ్డంలో నిమగ్నమైపోయాను. పదిహేను నిమిషాల వరకు రాస్తూ కూర్చుంది. మధ్యమధ్యలో నా వైపుకు చూస్తూ! ఏమని రాస్తుంది? నావైపుకెందుకు చూస్తుంది. నేను ఆలోచనల్లోంచి తేరుకోక ముందే ఆమె నిలుచుంది. ఆ తర్వాత ఫుట్‌పాత్ మీదికి వెళ్లి నిల్చుంది. మరుక్షణంలో స్కూటర్‌వాలా వచ్చేశాడు. ఎప్పటిలాగే ఆమె వెనక కూర్చుంది. స్కూటర్ వెళుతుంటే నావైపుకు ఆమె తలతిప్పి చూసింది. నేను అప్రయత్నంగా చెయ్యి ఊపాను. బదులుగా ఆమె చెయ్యి ఊపింది. లేచి ఎగిరి గెంతులు కొట్టాలన్నంత ఆనందం! కాని సాధ్యమా! ఇంటి దగ్గర ఆరోజు రాత్రి ఆమె చిత్రాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దడంలో నిమగ్నమైపోయాను.

మరునటిరోజు అక్కడికి రావడానికి కాస్త ఆలస్యమైంది నాకు. ఆమె అప్పటికే బమ్మెర పోతనామాత్యుని విగ్రహం అరుగుమీద ఓ పక్కకి కూర్చుని ఉంది. ఆమెకి కాస్త దూరంగా నేను కూర్చుని ఆమె వైపుకు దృష్టి సారించాను. జిబ్రాల్టర్‌ని కళ్లార్పకుండా చూస్తున్నదల్లా నన్ను చూసి నావైపుకి దృష్టి మళ్లించింది ఆమె. మా కళ్లు మళ్లీ కలుసుకున్నాయి. ఆమె చిన్నగా నవ్వింది. నేను జవాబుగా నవ్వి క్రితంరోజు వేసిన ఆమె చిత్రం ఉన్న బాగ్ జిప్‌ను తెరిచాను. తను వేసిన ఆ చిత్రాన్ని చూసి ఆమె ఏమంటుంది? మెచ్చుకుంటుందా? తన అనుమతి లేకుండా వేసినందుకు కోప్పడుతుందా? ఏమంటుంది? ఆలోచిస్తూనే రోల్‌లా చుట్టిన చిత్రాన్ని విప్పాను. నేను వేసిన చిత్రం వైపుకి తలతిప్పి ఆమెవైపుకి తర్వాత మళ్లీ చిత్రంవైపుకి తిరిగి తలతిప్పి ఆమెవైపుకి చూస్తూ ఆమె బొమ్మను చాలా బాగా వేశానన్న సంతృప్తితో ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. నేనలా చూస్తున్నంతసేపూ ఆమె నావైపుకే అర్థం కానట్లు చూస్తుండిపోయింది. ఆ చిత్రాన్ని నా ప్రేమ కానుకగా ఆమెకు బహూకరిస్తున్నానని తెలిస్తే ఆమె ఎలా ఫీలవుతుంది? అసలు అది తన ప్రేమ కానుక అని ఆమెకు ఎలా చెప్పాలి? ఎలా?

(మిగతా 13వ పేజీలో)

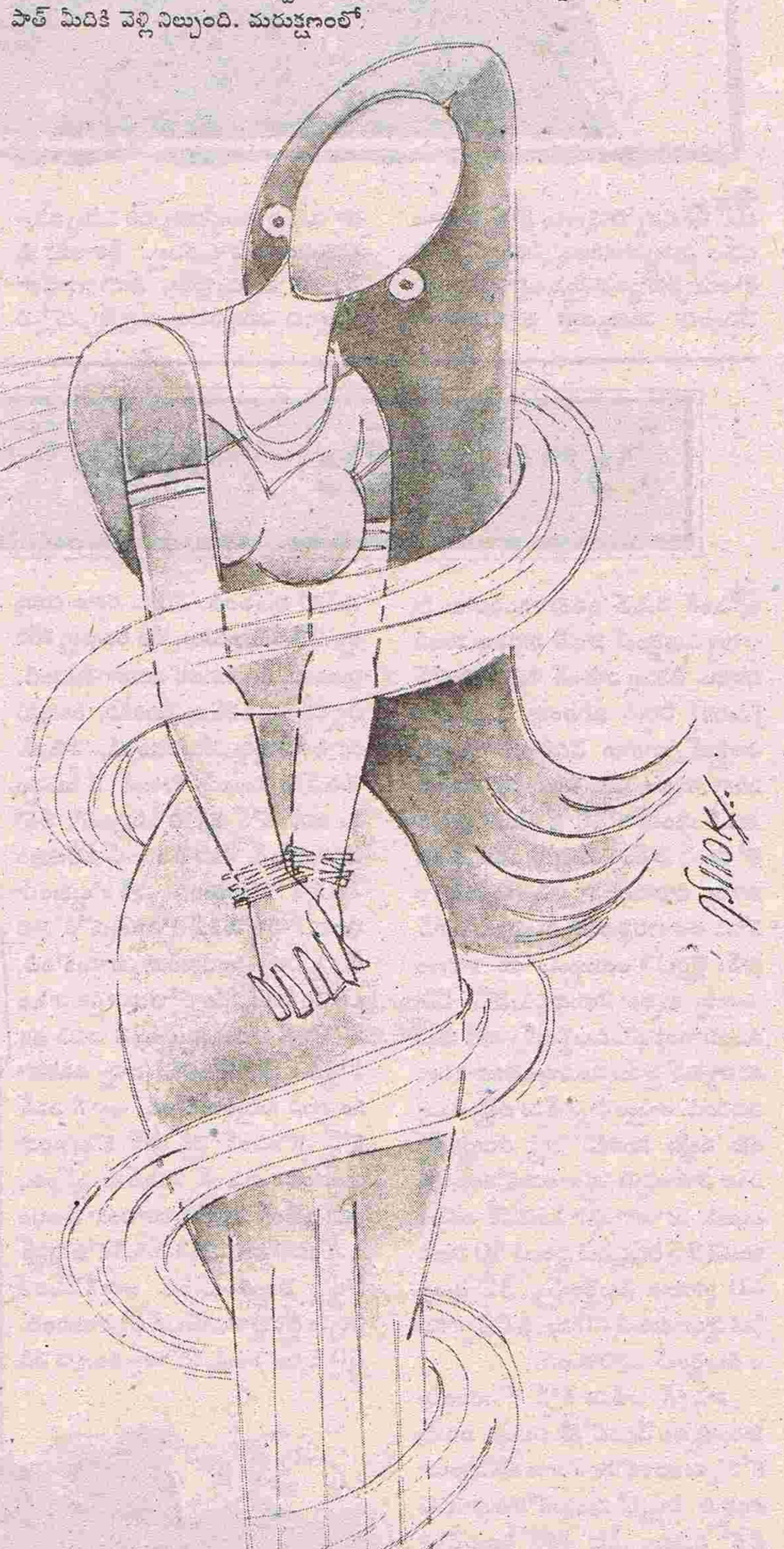

మౌనం మా ఇరువురి మధ్య...

(5వ పేజీ తరువాయి)

విద్యుత్‌లా ఓ ఆలోచన నా మస్తిష్కాకాశంలో తళుక్కుమంది. జేబులోంచి పెన్ను తీసి పెయింటింగ్ క్రిందుగా ఇలా రాశాను

"మిమ్మల్ని చాలా రోజుల్నుంచి గమనిస్తున్నాను. మీ అందం, మమతాను రాగాల్ని నింపుకున్న మీ కళ్ళు, మీలో నూటికి నూరుపాళ్లు మూర్తీభవించిన స్త్రీత్వం నన్ను చాలా ఆకర్షించాయి. ప్రతిరోజు మీ కోసమే ఇక్కడికి వస్తున్నాను. వద్దు అని ఎన్నిసార్లు అనుకున్నా మీకోసం ఇక్కడికి రాకుండా ఉండలేకపోయాను. నేను ఓ వారపత్రికాఫీసులో ఆర్టిస్టుని. కథలకి బొమ్మలేస్తుంటాను. నాలో మీ పట్ల కలిగిన ప్రేమకి నా హృదయం వేసిన మీ బొమ్మ ఇది. మీకు నా ప్రేమ కానుకగా సమర్పించాలనుకుంటున్నాను. కాదనకండి. నా ప్రేమ ఫలించకపోయినా మీకు స్నేహితుడిగా ఉండాలనుకుంటున్నాను. నేను నవ్వితే మీరు జవాబుగా నవ్వారు. కానీ నేను ప్రేమిస్తున్నానంటే జవాబుగా మీరు నన్ను ప్రేమించలేరని నాకు తెలుసు. మీరు నన్ను ప్రేమించాలనుకోవడం దురాశ అవుతుంది కూడా. ఎందుకంటే నేను మూగవాణ్ణి"

పెయింటింగ్‌ని చుట్టి ఆమె కందించాను. ఏమిటి అన్నట్లు చూసి ఆమె అందుకుంది. కాని నా దురదృష్టంకొద్దీ అప్పుడే స్కూటర్ రావడంతో పెయింటింగ్‌ని చూడలేదామె. ఆమె లేచి నిల్చుని స్కూటర్ దగ్గరకు వెళ్లడం, కూర్చోవడం, స్కూటర్ కదలడం క్షణంలో జరిగిపోయాయి.

ఆ మరుసటిరోజు అరగంట ముందుగా వెళ్లి బమ్మెర విగ్రహం అరుగుమీద కూర్చున్నాను. ఆమె రాక కోసం కళ్లింతలు చేసుకుని నిరీక్షిస్తూ ఆమె వస్తుందా? తను వేసిన బొమ్మను స్వీకరిస్తుందా? లేక తన ముఖం మీదికి గిరాటు వేస్తుందా? తనిలా ఆమెని గమనిస్తున్నానని తెలిసి రావడం మానేస్తుందా? ఏదో భయం, ఆందోళన నాలో చోటు చేసుకోసాగాయి. అరగంట తర్వాత ఆమె వచ్చింది. నా భయం ఆందోళన పటాపంచలయ్యాయి. ఎప్పటిలాగే అరుగుమీద కాస్త దూరంగా ఆమె కూర్చుంది నా వైపుకి చూస్తూ. నేనామె వైపుకు చూశాను కాస్త భయంగా. మా కళ్ళు కలుసుకున్నాయి. నేను చిన్నగా నవ్వాను. ప్రతిగా ఆమె నవ్వి వానిటి బాగ్ తెరిచి అందులో మడిచివుంచిన ఓ కాగితాన్ని తీసి నాకు అందించింది. నేను భయపడుతూనే దాన్ని తెరిచాను.

"మీరు నా కోసమే వస్తున్నారని నన్ను ప్రతిరోజు గమనిస్తున్నారని చాలా రోజుల్నుంచి నాకు తెలుసు. నేను మిమ్మల్ని గమనించినా గమనించనట్లే ఊరుకునేదాన్ని. ఏరోజైనా మీరు కాస్త ఆలస్యంగా వస్తే మీకోసం నా కళ్ళు అప్రయత్నంగా వెతికేవి. నా గురించి చెప్పాలంటే, ట్యాంక్‌బండ్ వెనుకవున్న ఓ చిన్న ఆఫీసులో టైపిస్టుగా పనిచేస్తున్నాను. అప్పుడప్పుడు కథలు రాస్తుంటాను. అందుకోసమే ఆఫీసు నుంచి ఇక్కడికి వస్తుంటాను. అన్నయ్యకు సికింద్రాబాద్‌లో ఉద్యోగం. ఇల్లు ఖైరతాబాద్‌లో ఉంది. ఆఫీస్ నుంచి ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు ప్రతిరోజు నన్ను పికప్ చేసుకొని వెళుతుంటాడు. మీరు వేసిన నా బొమ్మ చాలా బాగుంది. మీరు నా బొమ్మ వేసి నాకే కానుకగా ఇవ్వడం నా అదృష్టంగా భావిస్తున్నాను. మీలాగే మూగదాన్ని. మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నారని రాశారు. నాకూ మీరంటే ఇష్టమే. నేను మూగదాన్ని కావడంతో నన్నెవరూ పెళ్లి చేసుకోడానికి ముందుకు రాలేదు. ఇన్నాళ్లు ఈ నాగరిక ప్రపంచానికి వేరుగా నా మౌనలోకంలో ఒంటరిగా నిర్లిప్తంగా బ్రతికాను. పిల్లనగ్రోవి శ్రావ్యమైన సంగీతాన్ని సృష్టిస్తుందని పుస్తకాల్లో చదవడం తప్పితే వినలేదు. కోకిల మధురంగా కూస్తుందని, సెలయేళ్లు గలగలమని పారుతాయని, పిచ్చుకలు కిచకిచమని ముక్కులు పొడుచుకుంటూ ప్రేమించుకుంటాయని తెలుసుకున్న జ్ఞానం తప్పితే అనుభవం లేదు. నా నీరవ నిశీథి జీవితంలో మరొక శ్రావ్యమైన సంగీతం అని అనుకుంటున్నాను. మీతో కలిసి ఒక కొత్త రాగమయ ప్రపంచాన్ని సృష్టించుకోవాలని ఉంది. కానీ... కానీ అది సాధ్యమా? నేను మూగదాన్ని అని తెలిసిన తర్వాత కూడా మీరు నన్ను ప్రేమించగలరా?'

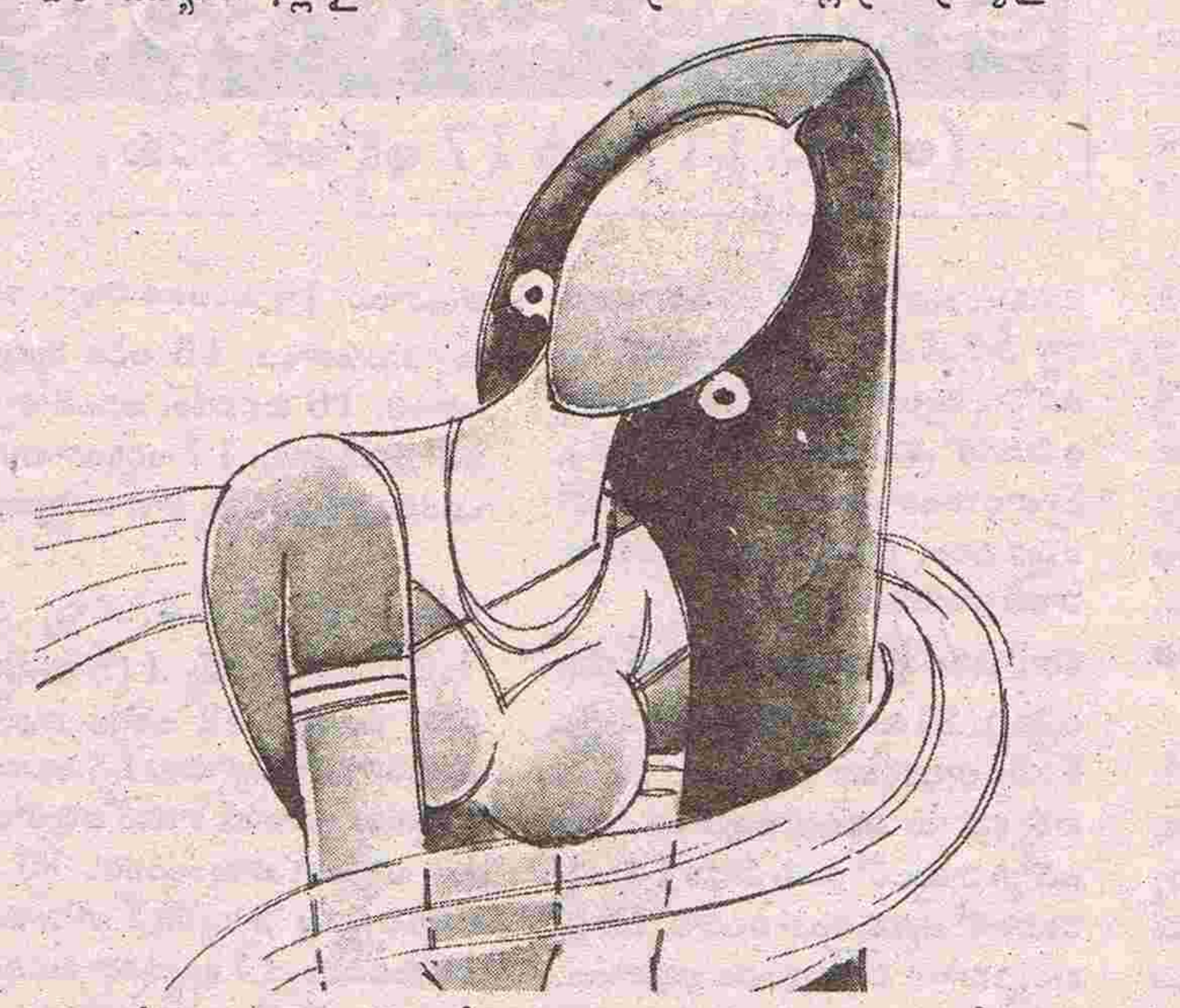

చదవడం పూర్తిచేసి ఒక్క క్షణం కళ్లు మూసుకున్నాను నేను. తను మూగవాడని ఎంతో మంది గేలిచేసినా అసహ్యించుకున్నా ఉద్యోగం ఇవ్వకపోయిన తనేం అనలేకపోయాడు. తనూ ఆమెలాగే తన ఒంటరి ప్రపంచంలో మౌనంగా బ్రతికాడు. మూగవాణ్ణని తన కూతుర్నివ్వని మామయ్యను తనేం చేయగలిగాడు. తమలోని లోపాన్ని అర్థం చేసుకొని ఎంతమంది ఎంతవరకు జాలిపడి సహాయం చేయడానికి ముందుకు వచ్చారు. అందమైన వాళ్లు అందమైన వాళ్లను ప్రేమిస్తారు. డబ్బున్నవాళ్లు డబ్బున్నవాళ్లనే ఇష్టపడతారు. తమలాంటి వాళ్లను ఎవరు ప్రేమిస్తారు? ఎంతమంది పెళ్లిచేసుకోవడానికి ముందుకు వస్తారు? ఆలోచనల్నుంచి తేరుకుని కళ్లుతెరిచి ఆమెవైపుకు చూశాను.

ఆమె అంతకుముందు నుంచే నన్ను చూస్తుండడంతో మా కళ్ళు కలుసుకున్నాయి. ఆనందాతిశయంతో కాగితాన్ని మడిచి జేబులోకి తోసేసి ఆమెకు కాస్త దగ్గరగా జరిగి ఆమె చేతిని నా చేతిలోకి తీసుకుంటుంటే ఆమె కూడా నాకు కాస్త దగ్గరగా జరిగింది.